

Kacagató játékok.

Nagyoknak-kicsinyeknek.

Etetés. — A társaságból kettőnek bekötik szemét. Egymással szemben állva vagy ülve, egy tányérkába helyezett porcukorból kis kanállal etelik egymást. Minthogy egyik sem lát, elképzelhető, milyen komikus látvány, amikor egymás fülét, nyakát, homlokát kínálgatják az édes porral.

Csengő-kergetés. — A játékok körben ülnek vagy állnak. Hárman középre lépnek. Kettőnek bekötik a szemét, a harmadiknak csengőt adnak kezébe. Az a feladat, hogy a két bekötött szemű a csengő irányában keresve, meg tudja fogni azt, aki csenget. Ha ez utóbbi ügyesen végzi dolgát, a legtévesebb irányba csalogathatja a keresőket és mulatságos jelenetek játszódhatnak le. A játék természetesen azzal végződik, hogy egyikük végre megfogja a csengőt.

Állatrajz. — A padlóra krétával valamely egyszerű állatot, pl. egy kis disznót rajzolnak. A szemét és farkát azonban nem teszik oda. A játékok közül egyiknek bekötik szemét s most annak kell bekötött szemmel odarajzolni a szemet és farkat. Természetesen, nem találja el a helyét s ez mulattatja a közönséget.

Milyen a vetés?

Kirándult a földbirtokos egyik tanyájára s rögtön hivatta az öreg béresgazdát.

— No, Mihály, nem láttuk egymást nyár óta; hát eljöttem kendet meglátogatni és a tanyát megtekinteni. Mi ujság a gazdaságban, hogy állanak a vetések?

— Már tekintetes uram, izé... hogy híjják... nem lehet éppenségesen azt mondani, hogy így, vagy az, ... egy, vagy kettő, több, vagy más; hanem hát hogy, mégis hát hogy éppen hát, hogy no!

— No, most már értem.

Irgalmas nővérek Házinyomdája. Felelős vezető: Laiszky Jenő.

A vidéki intelligens leányifjúság lelki gondozása.

4

Sajátos probléma a vidéki úrileányok nevelésében az a csaknem korlátlan szabadság, melyet nekik a szülők engedélyeznek, vagy amelyet ők maguk, a szülők hozzájárulása nélkül, sőt sokszor annak ellenére, maguknak vindikálnak. Aki elég szerencsés, hogy valami állása, vagy foglalkozása van, az azon a címen érzi függetlennek magát, hogy ő az egyik kenyérkereső, vagy ő az egyetlen kenyérkereső. Aki pedig nincs állásban, az azon a címen nem tűri a házi fegyelmet, mert ő iskolázott leány, akinek ügyeihez nem érhet az édesanyja, hiszen csak egyszerű munkás- vagy iparosasszony. Így aztán szabadon jár-kelel, sétál és szórakozik; szabadon köti ismeretségeket a jövőnek alaposabb mérlegelése és a felelősség átérzése nélkül. A statisztika bizonyossága szerint a leányvilág két rendjéből kallódik el a legtöbb: az idegenbe szakadt cselédleányokból, akikből a szánalomraméltó perditák rekrutálódnak és a családjukból kinőtt

ilyen úgynevezett úrileányokból, akik között élvhajász urak „a barátnőiket” keresik.

Ha ilyen leányok egyesületekbe tömörülve élnek és nevelődnek, nemcsak egészséges indításokat kapnak onnan, hanem helyes és minden másnál alaposabb ellenőrzést is. Köztudomású ugyanis, hogy a leányok egymásnak legegészségesebb és legalaposabb ellenőrzői, minthogy többet vannak együtt, mint a hivatalos tényezővel s olyan tényekről is tudomást szereznek, amiket nehezen vesznek észre örökös szemek. Így ők maguk adják meg az alkalmat arra, hogy még mielőtt nagyobb baj történt volna, éreztesse a lelki gondoskodás a maga jótékony hatását, amely int és fedd, felvilágosít és viszsztatart a szükséghez képest.

Végül még egy probléma a vezető számára a leányegyesületek irányításában: az utánpótlás kérdése. Az alakuláskor összeverődik egy sereg jószándékú fiatal leány. Ezek összeszokznak, az egyesületi élet közös élményei meghitt kapcsolatot teremtenek közöttük. Ez a kapcsolat azonban időnként olyan szorossá válik, hogy alig tud közük hatolni idegen. Nem szívesen vesznek be maguk közé újat. Nem szívesen tárják ki szívüket a jövővény előtt még addig a határig sem, ameddig annak tartalma igazán nem titok. Ők maguk pedig attól a néhány szerencsés kivételtől eltekintve, akiknek férjhezmenie sikerült, lassankint egymásra öregszenek. Rájuk telepszik a fásult közöny és bánatosan jelentik ki, hogy a leánykörben is csalódtak. Egyházközségi szempontból pedig a probléma lényege abban van, hogy az ilyen 30-40 év közötti korosztályú leányok már nem igen alkalmasak arra, hogy az egyházközségben a leányideált képviseljék. Nem éppen erkölcsi tulajdonságaiknál, hanem elsősorban koruknál fogva.

A helyes megoldást abban látom, amit pl. a KLOSZ törvényei erőteljesen ki is hangsúlyoznak, hogy az új tagok toborzása az egyesülettel szemben való folyton visszatérő kötelesség legyen; az új tagok foglalkoztatása és a beolvasztásukra való diszkrét törekvés pedig minden egyes tagnak külön is kötelességévé tétessék. Ugyanazon törvény a vezetőségben nemcsak helyet biztosít a fiatalabb korosztálynak, hanem a régi vezetőség bizonyos idő múlva köteles a helyét egészen az újnak átengedni. Végül precizírozza a korhatárt is, amelyen innen, de fölkép túl, senki a kör tagja nem lehet.

Röviden áttekintve a mondottakat, a vidéki úrileányokról alkotott kép kissé sötétnek látszik. Pedig ez a leánytípus is értékes rétege az Anyaszentegyháznak. Főképp a munkás- és iparoscsaládok kultúrnívójának emelése szempontjából, másfelől pedig a vallásos formalizmus helyett az öntudatos lelkiélet kidolgozása és továbbadása szempontjából nagyon szép hivatást tölthetne be. Éppen azért nem volna helyes őket a lelkipásztori gondozásból kiejteni, vagy velük csak úgy mellékesen törődni: a velük való foglalkozás is megéri a fáradságot és lelki szempontból nagyra értékelhető gyümölcsöket teremthet.

Dr. Halász Pál

Szeged-móravárosi plebános.

(Vége.)

Vasárnap mit végezhetünk ?

Isten harmadik parancsa a vasárnapi szentmise hallgatáson kívül súlyos bűn terhe alatt kötelez a szolgai munkáktól való tartózkodásra is.

Mit értünk szolgai munka alatt? Azt az anyagi, testi munkát, amely a vasárnapi életszükségletek előállítására szükséges munka mennyiségét és minőségét túlhaladja.

Mikor vétkezünk tehát?

1. Ha vasárnap testi munkával pénzt szerzünk. Pl. kereskedünk, fizetésért mosunk, meszelünk, stb.

2. Ha nem is fizetésért tesszük, de olyan munkát végzünk, amely már nem az aznapi szükségletre irányul. Pl. ruhát varrunk, nagymosást tartunk, meszelünk, földmunkát végzünk, stb.

3. Ha szórakozásból bár, de időnként alaposan igénybevevő testi munkát végzünk. Pl. ha valaki egész vasárnap délután hímezne.

4. Ha az előbbi pontokban jelzett munkát mással, pl. cselédünkkel végeztetjük akár parancs, akár rábírás, pl. több fizetés által.

Mikor nem véték a vasárnapi szolgai munka?

1. Midőn az egyházi hatóság felmentést ad. Pl. a háborús időkben, nagy munka idején az Egyház egyes helyeken megengedte a vasárnapi földmunkát.

2. Ha az Egyház által elnézett jogszokássá válik. Pl. vasárnap kilenc óráig nyitva van a bolt.

3. Ha nagy szükség vagy fontos kötelesség kívánja. Pl. hirtelen megbetegszik valakim s nincs tiszta ágyhuzat; gyorsan mosok egyet. Vagy az alattvaló, ha főnöke, gazdája ilyen munkára kötelezi s más állást nem tud kapni.

4. Szellemi munka végzése sohase bűn; még a féle

sem, ha az illető fizetést kap érte. Pl. az irodalom, a zene, a festészet, művészet. Az író, a zeneművész nem vétkezik, ha vasárnap alkot, ámbár alkotását pénzzel megfizetik.

5. Ha a szolgai munkával való foglalkozás ideje nagyon csekély. Átlag két órai időnél kevesebb. Például bevarrok a ruhámon egy fesslét, kimosok egy zsebkendőt, stb. Ez bocsánatos bűn.

Ami a vasárnapra vonatkozott, az vonatkozik az ünnepnap munkaszünetre is.

A családok szokják meg a vasárnap megszentelését! A vásár- és ünnepnap legyen a családi életben az az oázis, amelyben megpihennek a napi gondokból, robotból kikapcsolódva. A szentmisén együtt tisztelegnek az Úrnál, a délutánt egymásnak szentelik. Ne a hiúságnak, mulatozásnak, hanem egymásnak. Legyen a vásár- és ünnepnap először Istené, másodszor az otthoné és harmadszor önmagamé.

Sorsdöntő szavak a leány életében.

Akarom! — Erőteljes szó ez, átsegít minden nehézségen.

Akarom! — és a fiatalleány reggelenként legyőzve álomosságát, vidám elhatározással ugrik ki ágyából, hogy reggeli imáját elvégezve napi munkájához lásson.

Akarom! — és a lázadó önakarat eltűnik szívéből. Simulékonyan hajlik jó szülőinek kívánságához.

Akarom! — és legyőzve a kényelemszeretetet, elszántan lát ismét munkájához.

Akarom! — s az inyenckedést félretéve szótlanul fogyasztja el azt az ételt is, amely különben nem ízlik.

Akarom! — s íme, felszáradnak a könnyek s újból ki-süt a nap a leányka egén.

Akarom! — s máris észreveszi, hogy barátnője, aki-
vel tegnap összeszólalkozott, nem is úgy gondolta a dolgot.

Akarom! — ... de már nem is mondok többet erről
az erőteljes szóról, hiszen a többit már maguk is tudják,
tapasztalatból.

Mily silányan hangzik ezzel ellentétben egyik-másik
fiatalleánynak vontatott szava: *szeretnék, de...* Ezzel
ugyan nem megy semmire! Bátran alkalmazhatjuk rá a
Titkos Jelenések szavát: *Bár hideg volnál vagy meleg!*
De mivel langyos vagy és sem hideg, sem meleg, kezde-
lek téged kivetni számból. (3, 15-16.)

Leányok! ha figyelemmel kíséritek viselkedéste-
kéteket, rájöttök, hogy ez a szó: *akarom!* nem csak mindig jó
értelemben, hanem fordítva is meg-megjelenik a fiatalleány
szótárában. *Akarom* ezt a ruhát, kalapot. Részt *akarok*
venni a kiránduláson, mulatságon, búcsún, stb. — Fontol-
játok meg tehát, hogy az ily szertelen akaratot fegyelmezni
kell s engedelmesen alárendelni a szülők, elöljárók leg-
jobb belátásának.

Micsoda látvány az, amikor egy serdülő leány odaáll
az anyja elé, a lábával dobbant s így kiáltoz: „El akarok
menni a mulatságra, mert kinevetnek a többiek, hogy
nekem mindig csak otthon kell maradnom!”

Ám, a *Nem akarom!* is igen értékes, erőteljes, sőt
szükséges szava a fiatalleány szótárának, amikor határo-
zott küzdelmet és elfordulást jelent minden egészségtelen,
alacsony, közönséges avagy bűnös dologtól.

Egyet nem szabad azonban elfelednünk: hogy bár-
mily erős akaratunk is megtörik előbb-utóbb, ha a jó Isten
nem támogat az ő kegyelmével. *Mert nálam nélkül sem-*
mit sem tehettek! (Ján. 15, 5.) — mondotta az édes Üdvözítő.

*

Szabad — nem szabad!

Egyik fiatalleány ismerősöm keserűen panaszo-
lja: „Nekem sohasem *szabad* semmi. Mindig csak *kell*.”

Felületesen nézve a dolgot, úgy látszik, mintha mél-
tányos volna ez a panasz. Tényleg, sokszor hallják fiatal-
leányaink: Ezt nem szabad, ez nem illik hozzád, stb. —

S akkor ez a szabadságra és öröme vágyó fiatal te-
remtés úgy érzi magát, mint a kalitkába zárt madárka,
amely menekülési vágyában véresre sebzi kis csőrét a
kalitka rácsán.

Pedig a valóságban nem úgy áll a dolog. Amitől jó
szülei bölcs belátásból óvják, az úgysem válnék áldására
és boldogságára; hanem igenis, lelkének kárára és ve-
szedelmére. Tapasztalatlanságában persze, nem érti ezt
még meg; de éppen azért higgyen a tapasztaltaknak, idő-
sebbeknek.

Szent Pál azt mondotta az ifjú keresztényeknek: *Min-*
den a tietek: ti pedig Krisztuséi vagytok. (I. Kor. 4, 22-23.)
Azt jelenti ez: Mindaz ami jó, ami szép, ami értékes és
boldogító, értetek van. De ne feledjétek, hogy ti pedig
Krisztuséi vagytok s mint ilyenek, magatok is megítélhe-
titek, mit *szabad* és mit *nem szabad* tennetek.

Bizonyára hallottatok már az *Isten gyermekei dicső-*
ségének szabadságáról (Róm. 8, 21.), amelyről Szent Pál
szintén oly lelkesen beszél!

Sajnos dolog azonban, hogy a csekélyke kellemet-
lenségeket és áldozatokat túlnagynak vesszük s lelkünket
agyonsebezzük miattuk, míg az igazán nagy és fölemelő
dolgok egészen kikerülnek tekintetünket. Lám, mi minden
szabad nekünk, keresztény katolikusoknak, Isten gyer-
mekeinek!

Ahányszor csak akarok, oda *szabad* lépnem vagy
borulnom a végtelen nagy Isten elé s gyermekdeden így

szólhatok hozzá: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben!”
Bármikor oda *szabad* lépnem Isten oltára elé: Istenhez, aki ifjúságom öröme.

Ahányszor csak vétettem, oda *szabad* térdelnem a gyónatászkékbe; s a szentgyónás után ismét vidám, jó gyermeke lehetek Istennek.

A Szeretet szentségében Üdvözítőmet akár naponkint is szívembe *szabad* fogadnom s akkor felkiálthatok az Apostollal: „Mindent megtehetek abban, aki engem meg erősít.”

Máriát, a Szentséges Szűzet anyámnak *szabad* neveznem és biztos vagyok benne, hogy életem minden körülményében anyaként örökösök fölöttem.

A Mária-gyermekek társulatában a velem egygondolkodású és egyérezelmű leányokkal együtt az ő különös tiszteletére és szolgálatára *szabad* életemet szentelnem.

Az iskolai éveken túl is *szabad* folytatnom az önképzést, hogy lelkem gazdagabbá és erősebbé váljék amaz életfeladatok teljesítésére, amelyek reám várnak.

Szabad hozzájárulnom ahhoz, hogy otthonunk derűs és békés legyen s mindannyian jól érezzük magunkat benne.

Szabad kifelé is apostolkodnom és Isten országának terjesztésén tőlem telhetőleg közremunkálkodnom.

Éppen azért *szabad* örvendeznem az Úrban és ujjonganom mindazokkal együtt, akik Őt igazán keresik.

Hogyan zavarta meg egy kisangyal az egész poklot.

A faluban mindenki csak kisangyalnak nevezte. Olyan kedves, szőkefürtű, kékszemű arccskája volt, hogy egy Murillo vagy Raphael is örömét találta volna benne. Nem úgy azonban az édesanyja. Ez az ötgyermekes, fiatal özvegy nem egyszer sóhajtozott magában: „Ez a Sanyi gyerek egymagában több gondot okoz nekem, mint a többi négy együttvéve.” A négyéves Sanyi ugyanis harmadik fiacskája volt s olyan eleven, minden pajkosságra kapható, hogy inkább a „kisördög”, mint a „kisangyal” névre szolgált rá.

A jó asszony csak néhány hónapja, hogy eltemette férjét. A gyermekek gondozása mellett a kis üzletet is tovább kellett folytatnia, ha élni akartak. A többi engedelmes jó gyermek volt s a nagyobbak már szépen kezére jártak. Csak a kis Sanyi bosszantotta folytonos mozgékonyásával, mert mindig éppen azt tette, amit nem kellett volna.

De most missió volt a faluban. A nagyobbakkal együtt Sanyit is elküldte a gyermekeknek tartott szentbeszédre, amelyre tényleg, nagyon figyelt. Hazajövet megígérte édesanyjának, hogy ezentúl engedelmes, jó gyermek lesz. De alig egy negyed óra mulva szörnyű kiabálás hallatszik a tyúkudvarból, ahová mindjárt az ünnepélyes javulási ígéret után fölfedező útra indult. Ott persze, megmászta az odatámasztott kislétrát. Ennek legfelső foka azonban kettétörött és Sanyi az éppen alatta levő moslékos dézsába pottyant. Édesanyja éppen a szentbeszédre készült s már ünneplőben volt, amikor — még jókor — figyelmissé lett a kiabálásra. Szegényke, bizony ünneplőjét is egészen összeföcskendezte, mialatt javíthatatlan „kisördögét” a vízcsap alá tartva, súrolókefével úgy, ahogy letisztogatta, hogy az ágyba dughassa.

Ettől fogva azonban szentbeszédre menet Sanyiját nem merte otthon hagyni. Elővigyázatból kézenfogva vitte el magával a templomba, ahol csodálatosképen elég nyugodtan viselkedett,

úgy, hogy a harmadik estén már meg is engedte neki, hogy előre mehessen a többi gyermekek közé.

Sanyi egy darabig megvolt csendben az iskolások között. De aztán elúnta a dolgot és a nélkül, hogy valaki észrevette volna, óvatosan megint fölfedező útra indult. Nagy öröme fel is fedezte a szószék lépcsőjét. Sietve mászott fel rajta s annak közepetáján helyet foglalva, a korlát faragványai között kikandikált a templomba. Míg az ájtatoskodók a szentolvasót végezték, álmoság fogta el s — rövid küzdés után — egész hosszában a szószék lépcsőjére nyújtózkodva, mélyen elaludt. Amikor a szentolvasó végeztével a missióspap fölment a szószékre, alig bírta rajta keresztül lépni. Nem volt szíve ahhoz, hogy megzavarja a kis ártatlannak édes álmát. Ez azonban jószívű gyengédségeért bizony, rosszul fizetett.

Elhangzott már a nép ajkán a *Jöjj el Szentlélek Isten ének*; a kicsi azonban tovább alszik. A missióspap megkezdte beszédét a pokorról. Eleinte nyugodtan beszél. A Szentírásból bizonyítja a pokol létezését és cáfolgatja az ellenvetéseket. Majd élénkebbé lesz beszéde. Beszél az elkárhozottak rettenetes kínjairól s azon emberek örült felfogásáról, akik bűnös életükkel az elkárhozás veszélyének teszik ki magukat. Legalább a mások kárából tanulnának! A hallgatóság lélegzetét visszafojtva figyel minden szóra, mert a szónok most sorban előhívja az elkárhozottakat, hogy bizonyítást tegyenek szavainak igazságáról.

„Jöjj csak fel a pokorból — kiált fel döngő hangon — te hitetlen! te esküszegő, a vasárnapokat megszenteltelenítő; te iszákos, parázna! Jöjj csak föl a pokorból és mondd el nekünk, miért vagy ott és mit szenvedsz vétkedért!”

Amikor először kiáltotta: „Jöjj fel!”, a kis alvó hirtelen fölbred. Döngöli a szemét s nem tudja, hol van. Amikor ismét hallja, hogy „jöjj fel!”, nagy álmosan elkezd négykézláb fölfelé mászni. Álmoságában azt hitte ugyanis, hogy a bátyja hívja fel a kis szobába, lefeküdni. Ilymódon egészen fölmászik a szószékre és a szónok lábai alatt motoszkál, miáltal ez éppen nagy hévvel ecseteli az elkárhozottak kétségbeesését.

A jó Páter ijedten rezzent össze s egy pillanatra egészen elvesztette beszédje fonálát. Hallgatói észrevették, hogy elsápad és megremeg; hiszen a kicsi reverendájába kapaszkodik, hogy fel tudjon állni. A missióspap int az ajtóban álló sekrestyésnek, hogy jöjjön fel. Ez nem érti meg az intést és elszalad, hogy a káplán urat hívja.

Most végre első ijedtéből magához tér a missióspap is és a kis zavargóban felismeri azt az alvószentecskét, akin az előbb keresztül kellett lépnie. Lehajol hozzá és rá akarja beszélni, hogy szépen visszamenjen oda, ahonnan jött. A kicsi még egészen bódult volt az álomtól és a szószék egyik végéről a másikra dülöng. A Páter attól fél, hogy lezuhan a nagyon meredek lépcsőn. A templomban ezalatt egész pánik keletkezik. Azt hiszik, hogy vagy szél ütötte a Pátert vagy gyengeségtől rogyott össze. Ő pedig nem tud mit kezdeni. Hiába int ennek is, annak is; egyiknek sem jut eszébe, hogy segítségére menjen.

„Vigyék már el innen ezt a kicsit!”, — szól félhangosan a legközelebb állókhoz. Ezek bambán merednek rá és nem tudják, hogy mit akar. A Páter most újra lehajol és nyugtatni kezdi a szegény kisfiút, aki most már keserves zokogásba tör ki. A missióspap tehát már nem tud másképp segíteni magán, mint hogy a szószék pereme fölé emeli a síró kis angyalkát, akit eddig persze, senki sem látott s odaszól a néphez: „Nyugodjatok meg! Nekem semmi bajom. Csak vigyétek el innen ezt a kisfiút, mert nem hagy békében.”

A már-már kitörő pánik egy hangos, valósággal megváltó nevetésbe oldódott fel. Bizony, soha senki sem hallott ilyet e szent helyen s még hozzá ilyen komoly alkalommal!

„Rézi néni, a maga kis Sanyija!” — kiáltják többen. Rézi néni felugrik. Villámgyorsasággal szalad föl a szószék lépcsőjén, hogy a missióspap karjaiból átvegye reményteljes csemetéjét. Lemenet azonban nem állhatja meg, hogy szokott anyai módján egy párat rá ne húzzon a kicsinek arra a részére, amelyen, mint jógyerekeknek ülni kellett volna. Erre az anyai cirógatásra teljesen kimegy az álom a kicsi szeméből s irtózatossá válik, mielőtt még vele anyja az oldalajtón elmene-

külhetett volna. Hangosan sírva mentegetődzik: „A Jancsi hívott, hogy menjek föl. Azért hát fölmentem” — hallatszik a síró gyermekhang az egész templomon keresztül.

Most tehát teljesen megoldódott a rejtély. A kis Sanyi bölcsőségében a missióspap szavát Jancsi bátyjének gondolta, aki esténként le szokta őt fektetni egy pár lépcsővel magasabban fekvő kis szobában.

A pokolról való szentbeszéd folytatásáról szó sem lehetett többé, mindenki úgy nevetett. A missióspap elimádkozta a Miatyánkot és utána mindjárt megkezdődött a szentséges áldás.

A plébános úr, aki meghülése miatt szobáját őrizte, nagyon csodálkozott, hogy ma oly hamar végetért a szentbeszéd. Még jobban csodálkozott azon, hogy a hazatérők mind kuncogva és nevetve mentek el ablaka alatt. De mikor a máskülönben oly tekintélyes és komoly nővére és öreg gazdasszonya is a nevetéstől kipirulva léptek szobájába, egész megdöbbenve kérdezte:

— De mi történt? Hát nem a pokolról prédikált ma a Páter?

— De igen, — feleli nővére. — Azonban egy kisangyal keveredett bele a pokolba s az egészet összezavarta.

Bizony, lehet.

Nem kifogás az, hogy nem tudunk misére menni, mert nincs idő, mert nem tudjuk így beosztani a délelőttöt, mert nem mehetünk el akkor hazulról, stb.

Hogy mindez nem kifogás, bizonyítjuk egy Budapesten megtörtént esettel.

A Szent Szívnek egyik buzgó tisztelője mindenképen rá akart venni egy családot arra, hogy hallgassanak vasárnap misét, mert sohasem szoktak misét hallgatni.

— Nincs idő. Vasárnap korábban van az ebéd — volt a kifogás.

— Hát menjenek felváltva!

— Egyik se kerül sorra; mindegyiknek megvan a maga dolga.

— Korán reggel elmehetnek a hatóság misére.

— Nem lehet olyan korán. Akkor mindenki alszik még nálunk; az egyik haragszik, ha a másik felveri.

— Hát mind menjenek egyszerre.

— Hová gondol? A házat nem lehet egyedül hagyni.

Lássa, szívesen megtennénk, de lehetetlen.

Az apostolkodó leány nem szólt semmit. Pár nappal később lelkenedve keresi fel az illető családot.

— No de ki hallott ilyet? Már hajnalban kezdik a mozit! Mit szólnak hozzá, hogy épp a kora reggeli órában mutogatják azt a híres képet.

— Miféle képet? Miféle reggeli mozit?

— Hát maguk még nem tudják? Párisban díjat nyert egy mozifelvétel. Mindenfelé hurcolják a világban. Most Pesten mutogatják, de csak reggel 6-tól 7-ig.

— No ez érdekes, meg kell nézni.

— Magam is azt gondoltam. Mikor lehetne?

— Holnap a legjobb. Vasárnap úgy sem kell hivatalba menni. Jöjjön értünk.

— Félhatra itt leszek.

Másnap félhatra ott is volt. Az egész családot készen találta. Elindultak. Kanyargós úton vezette a mozi felé s amikor hirtelen a sarkon álló Jézus Szíve-templom elé fordultak ki, előre ment — se szó, se beszéd — be a templomba.

Szentséges, énekes mise volt. A csengő épp akkor szólalt meg, felbúgott az orgona, teljes misemondó díszben kilépett a pap, felcsendült az ének.

A család meglepve somfordált a vezető után; beültek a padba s hallgatták a misét. Bizonyára visszagon-

dolva ifjabb, boldogabb éveikre, amikor gyakran térdeltek ott, a tömjénes oltár előtt.

Mise végén a leány vidáman kérdezte meg:

— Hát nem lehet vasárnap eljutni hazulról, ha nagyon akarunk? Mindent lehet, ha az ember nagyon akar.

Igaza volt. Egy moziért, egy táncvigalomért, egy kirándulásért, egy látványosságért lehet éjszakát feláldozni, hajnalban kelni, később ebédelni, üresen hagyni a házat; de a szentmise-hallgatás kedvéért sokszor a legkisebb áldozatot sem lehet, azaz nem akarják meghozni!

Egy püspök és két apáca hőstette.

Honduraszból a következő megható történetnek érkezett híre: A gyarmat kikötőjéből kilencven utassal egy személyszállító hajó indult el, amelynek fedélzetén volt Angol-Hondurasz 79 éves agg apostoli vikáriusa: Hopkins S. J. püspök és a pallotinák apácarendjének német eredetű tartományfőnöknője egy öreg házfőnöknővel.

A hajó valami okból léket kapott és süllyedni kezdett. A legénység lebocsátotta a mentőcsónakokat, de azokban az utasok közül csak húsz fért el. A többi hetven utasnak pedig húsz mentőöv állott csak rendelkezésére. Amikor a hajó már süllyedni kezdett, az ősz püspök egy két-ségbeesett fiatalembert látván, leoldotta mentőövét és e szavakkal adta át az ifjúnak: „Vedd fiam és mentsd meg életedet; de vele együtt a lelked üdvét is, mert én bármelyik pillanatban kész vagyok a halálra.”

A pallotinák rendfőnöknője hasonlóképp cselekedett: mentőövét felkínálta a megrémült utasoknak. Mikor négyen-öten is kaptak utána, kiválasztotta közülök azt, akinek gyermekei voltak és sajátkezüleg kötötte derekára. A másik apáca is odaadta övét. Valamennyien térdre bo-

rultak és az ősz püspök a haldoklók imáját imádkozta elő.

A hajó elmerült. A segítség később megérkezett, de csak a mentőövvel ellátott hajótörötteket tudta már fedélzetre felvenni. Egész Angol-Honduraszban mint a szeretet hőstét ünneplik az öreg püspöknek és a két apácának emlékét.

Ellenmondás.

Önmagának mond ellen az istentagadó, amidőn így érvel:

— Csak azt hiszem el, amit látok, tapasztalok, értelmekkel felfogok, egyszóval: tudok.

Azt feleljük neki:

— Hogy van világ és létezel te magad, azt látod, tapasztalod, érted, tudod. Ugy-e?

— Igen.

— Mindezt ki alkotta? Ha nincs Isten, akkor saját erejéből önmagától lett? Láttál, tapasztaltál már olyat, hogy valami semmiből, magától lett? Megérted, hogy lehet ez? Van e róla tudomásod?

— Nem nincs, — kénytelen bevallani.

— Beszéltek ti istentagadók valamilyen ősaneyagról és őserőről, amiből Isten nélkül fejlődött a világ. Tudod mi az? Láttad, tapasztaltad, érted?

Ismét kénytelen bevallani:

— Nem.

— Tehát akkor nincs más hátra, mint hogy öröktől fogva létezik a világ. De mi az örökkévalóság? Megérted? Tudod? Láttad és tapasztaltad az állandó mulandóság közepette?

— Nem.

— Látod, Isten nélkül még több olyan dologra akadsz,

amit nem láttál, nem tapasztaltál, nem érthetsz meg, nem tudsz. Önmagadnak mondtál tehát ellent, midőn Istent és a természetfölötti életet amiatt tagadod, mert gyarló elméd fel nem foghatja s érzékileg nem tapasztalhatod.

A különös csoda.

Egy alexandriai jámbor öregnek szent híre járta. Történt, hogy e szent embert tiszteletlen ifjak körülvették, mindenféleképen gúnyolták, sértegették. Az öreg némán tűrt, szeliden mosolygott s egy pillanatra sem jött ki sodrából.

A bántalmazók egyike csúfondárosan megkérdezte: Mondd csak te szent, milyen csodát tudsz nekünk mutatni?

Azt, — felelt barátságosan az öreg, — hogy bántalmazástok nem tud felingerelni.

Bölcs beszéd! A szentségnek jeleit ne keressük mindig feltűnő csodákban, hanem, az erényekben. A hősiek erény néha maga is csoda. A lelki élet csodája a gyarló embernél. Ne törekedjünk a szentek követésében feltűnő, rendkívüli csodás dolgokra, hanem kövessük hősiek erényeiket a mindennapi élet keretein belül. Például mindig pontos kötelességteljesítés, türelem, szelidség, béketűrés által, mint a példában említett szentéletű öregnél láttuk.

A magyar katolikus ifjúsági mozgalom és az Actio Catholica.

A Katolikus Nevelés számára írta Mihalovics Zsigmond.

Csupán ismertetőül közöljük ezt a cikket. Nekünk nem kell ugyanis beállnunk szekértolónak, mert meg kell tartanunk a szentvincés szellemet és jelleget. De a közös munkába be kell lépünk, mert magunkra maradvá nehezen mozoghatunk. Fő tisztelendő atyánk ugyanis semmi nehézséget sem talál abban, hogy például az Órangyalgyermek egyúttal Szívárdisták is ne legyenek, de szentvincés vezetésben. Hogy mi módon történjék ez, azt majd ő maga fogja lassankint megértetni kedves nővéreinkkel.

Versenyfutás a gyermekért.

Hálás bevezetésül kínálkoznék, hogy taglaljam a gyermek titokzatos világát, azt az első tizenhat évet, mely oly döntő életperiódus, mint egy se a későbbiek közül. Elmellőzöm mégis, mert a tanulmányok és könyvek sokasága szól róla.

Frázisokkal sem kívánok élni, mint amilyen pl. az, hogy a gyermek márványdarab, amelyből egyformán alakítható szovjet-rajongó, Hitler Jugend, balilla vagy pedig